

odstraniš, objedle ti bodo pozneje vejice do golega.

Okoli eno- in dvoletnih vejic najdeš sem ter tja gosto položena in na vejice prilepljena drobna jajčica metulja preteničarja. Kakor hitro vejice ozelené, izlezejo iz jajčic gosenice in začno objedati mladike. Objedó ti jih popolnoma, če ne odrežeš vejic in ne uničiš škodljivcev.

Po deblih se nahajajo sem ter tja pege rujavih dlak, katere izgledajo, kakor da je kdo na tisto mesto prilepil kosček morske gobe ali pužve. Če pego preiščeš, našel boš pod dlakami kupček jajčic, katere je jeseni znesel in z dlako pokrival metulj gobovec. Ko drevo ozeleni, izlezejo iz jajčic gosenice in gredo gor na mladike, katere popolnoma objedo. Takšne pege moraš torej ostrgati z debel in jih vreči v ogenj, da se ne zaplodé iz njih škodljive gosenice.

Med lepim svežim cvetjem jablanov, hrušek in kuten opazuješ mnogokrat rujave in suhe cvete, kateri se niso odprli, ampak ostali zaprti. V vsakem takšnem cvetu najdeš belega črvička, kateri je vse notranje dele cveta objedel. To je ličinka hroščeka cvetodéra. Takšne suhe cvete s črvički zbiraj in jih zažgi, da zatereš ličinke, sicer ti bodo hrošči prihodnje leto zopet zaplodili kvarljive črvičke.

Konečno le še nekaj o gnojenju sadnih dreves. Sicer je najbolje, sadno drevje jeseni gnojiti, če si pa takrat to zamudil, pognojiš lahko sadno drevje tudi spomladi.

Korenine se razpeljajo pod zemljo ravno tako daleč na okrog, kakor veje po zraku. Hrano iz zemlje srkajo največ unanje, najtanjšje korenine. Ako hočeš torej drevesu z gnojilom koristiti, dati mu ga moraš na tisto mesto, kjer mu more služiti torej pod vsó drevo, ne samo okoli debla. Gnojiš lahko z uležanim gnojem, s kompostno prstjo ali z gnojnicó.

Če hočeš gnojiti z gnojem ali kompostóm, zrahljaj najprej zemljo prav oprezno (da ne boš poškodoval korenin) pod drevesom tako daleč na okrog, kakor daleč segajo v zraku veje na široko. Zrahljano prst zmeči (zlučaj) na stran, v jamo pa navozi gnoja ali komposta in gnojilo enakomerno razdeli po jami. Ko si to storil, pokrij gnojilo s prstjo, katero si bil poprej zmetal na stran in jo gladko poravnaj. Če hočeš tod kmalu zopet travo imeti, natrosi po vrhu senenega droba, toda bolje je za drevo, če ostane nekaj časa prst rahlja in brez trave.

Priprosteje je gnojiti sadno drevje z gnojnicó, kateri se prilije dvakrat toliko prestance vode. Okoli vsakega drevesa se naredi v krogu več ne preglobokih (samo do korenin segajočih) drag, katere se napolnijo z gnojnicó. Ko je zemlja vodo popila, napolnijo se drage še dvakrat; potem pa se drage zasipljejo. Namestu krožnih drag naredi se tudi lahko pod drevesom več okroglih jam, ki se, kakor drage, trikrat napolnijo z gnojnicó, potem pa zasujejo. Še eden način gnojenja z gnojnicó omenim. Z železnim drogóm (še bolje, za to naréjenim svedrom naredi več lukenj, katere se tako dolgo polnijo z gnojnicó, dokler zemlja vodo požira.

Zelo dobro je, če se v gnojnicó natrosi pepela od drv (ne premoga); pepel od lesa ima namreč mnogo drevo hranilnih snovij in jako poviša moč gnojnice.

Sadno drevo, z gnojem ali kompostóm dobro in prav pognojeno, preskrbljeno je s hrano za 4—6 let, z gnojnicó pa se mora vsako drugo leto gnojiti.

Sejmi. Dne 16. aprila v Poličanah (za svinje), v Brežicah (za svinje), v Spielfeldu in Dobjem. Dne 18. aprila v Rogatecu, pri Kapelah, v Vojniku in pri Sv. Lenartu v Sl. gor. Dne 20. aprila na Vranskem, Malem Rodnem, v Imenem (za svinje) in Št. Ilju pod Turjakom. Dne 21. aprila na Bregu pri Ptujju (za svinje) in v Št. Petru pod Svet. gorami. Dne 22. aprila pri Sv. Juriju v Slov. goricah.

Dopisi.

Iz Jarenine. (Slovensko uradovanje.) Vsem se je dobro znano, kako so h koncu lanskega leta v državnem zboru na Dunaju divjali Schönerer in Wolf ter drugi nemški volkovi in kako so napadali Slovence in njih jezik. V vsakem pravem slovanskem rodoljubu je takrat morala vskipeti sveta jeza, če je čital o teh dogodkih.

Tudi nas Jareninčane je užalilo tako ravnanje naših sosedov. Pri jareninski občini se je do sedaj večinoma še nemški uradovalo. Toda ali naj bi še dalje poljubljali sibo sovražnikovo, še mu dalje hlapčevali in nemški uradovali, ko nas je tako zasramoval in nas manj vredne imenoval? Tega pa že ne! Vzbudila se je v naših občinskih odborinikih ljubezen do domačega jezika in h koncu preteklega leta so soglasno sklenili, da bo odslej pri naši občini edino slovenski jezik uradni jezik. Sklep se je naznanil pristojnim oblastvom in sedaj se pri občini vse piše v naši mili slovenščini.

To je bilo prav. Slava vam zato, vrli možje, ki ste krivičnim Nemcem pustili njih nemščino, pa ste materinščino našo, ki je do sedaj hlapčevala v občinski pisarni, postavili v njej za gospodinjo. Davek plačujemo ravno tako, kakor Nemci, pravice imamo tudi iste, torej naj pri nas slovenščina gospoduje. V nemških občinah, četudi ob meji, nobenemu Nemcu v glavo ne pride, da bi kaj slovenski pisal, zakaj pa bi naj Slovenci tujko bolj ljubili nego svojo domačo govornico?

V naši župniji imamo 5 občin, od teh je Jarenina sedaj popolnoma čista, slovenska. Kaj pa nje sestre Pesnica, Kaniža, Vukovski dol in Polička vas? Vzbudite se tudi ve, poženite nehvaležno tujko čez prag in si izvolite domačinko t. j. jezik slovenski za gospodinjo v občinskih pisarnah. Možje odboriniki sesterskih občin, vzdržite se in storite enak sklep, kakor ga je storila Jarenina, in pokazali boste s tem, da spoštujete enako nam v Jarenini spomin svojih predragih mater, ki so vas v lepi naši slovenščini moliti, govoriti in popevati učile!

Iz Ptujja. (Žalostne narodne razmere.) Ta čutila nam obdajajo srce, ko je minil spomin vstajenja Zveličarjevega: da bi že skoraj tudi nam napočil vstajenja dan! Hudo nas tlačí v grob jeklena roka vlade, naš narodni življenjski zasmehuje in zatira nasilstvo nemškega nacionalizma. Nič manje, kakor 98% nas je Slovencev v ptujskem okraju, a vendar nam je dan mož za glavarja, ki gori za velikonemške ideje, ter nas ovira na narodnem polju. Zato Slovenec tukaj nima nobenih pravic; v narodnem in družabnem ziru bi se mu boljše godilo pod turško silo, kakor pod Schererjevo in Orni-govo pestjo.

Priredili smo po zimi v »Narodnem domu« koncert, hoteli se malo razveseljovati, najeli smo graško vojaško godbo. In obljubila se nam je. A mi se ne smemo več razveseljovati, za nas so solze, veselje je nemška last. In res nam spodbije tukajšnja politična in mestna oblast graško vojaško godbo; odpovedala se nam je. Obrnemo se do vojaškega poveljništva v Ljubljano, katero nam je rađe volje zagotovilo prihod. Pa tudi to nam preprečita dotični oblasti, tudi ta se nam v zadnjem trenutku odpove.

Poročalo se je, da sta javni red in varnost v nevarnosti, ako dospe godba in oblasti ne prevzameta nikake odgovornosti. Ako se torej raduje Slovencev, smatrajo to Nemci za izzivanje, ki utegne kaliti javni mir. V tej veliki zadregi se obrnemo brzojavno do vojaškega poveljništva v Zagreb, od koder dojde pravočasno godba. Vtíhotapili smo jo, sicer bi se nam bila tudi preprečila, ako bi se zvedelo za njo. In razveseljivali smo se; bilo je vse mirno in tiho in v najlepšem redu, živ dokaz, da ptujška poulična družal molči in se vede dostojno, ako molčijo »veliki«.

Bilo je mesec pozneje; »veliki« niso mol-

čali in drhal je obhajala po Ptujju svoje divje orgije. Mestni svet je zaukazal obhajati petdesetletnico revolucije zoper avstrijsko vlado. Čudno, da je kaj takega mogoče v gnezdu, kjer biva c. kr. okrajni glavar. Pa ta svečanost je bila ob enem tudi pravcata revolucija zoper Slovence. Naši prusaki so razsvetlili mesto, divja družal je kričala, upila in orila po ulicah in kar besnela zoper nas, ker smo imeli toliko avstrijskega čuta, da se nismo na noben način udeleževali teh protivladnih demonstracij.

Proslavljala se je človeška prostost; profesor dr. Reiz jo ptujskim pouličnjakom s svojim govorom pod milim nebom kuje v zvezde, a med tem pa klestijo nemški »olikanci« po slovenskih glavah in pred Rosmanovo kavarno pretrepajo slovensko inteligenco. To so ti pojmi o pravi prostosti! Prostost je le nemška last, za Slovence je le kij, batina in bič. In javni red in varnost? Zato se ne briga v tej revolucijonarni noči nobena oblast, saj ni nevarnosti, da bi bili izzivljani Nemci.

Sicer so iz Gradca g. Orniga krcnili po nosu, pa kaj nam to pomaga? Ptujčani ga smatrajo za narodnega mučenika in mu čestitajoč stiskajo roke, nam pa se bo še naprej pela enaka pesem: Slovencu nobenih pravic, tudi nobene nedolžne veselice ne. Nemec pa sme uganjati Bismarkovo, protivavstrijsko politiko. Pa napočil bo dan — ta nada nas ne sme varati — Schererja ne bo več, tudi Orniga ne in marsikaterega političnega nasprotnika tudi ne, a mi ptujski Slovenci bodemo obhajali vstajenja dan!

Iz Kozjega. (Društveno.) Vrli «Slov. Gospodar!» Lani o božičnih praznikih sem ti podal malo sliko o delovanju našega 8 mesecev starega bralnega društva. Za velikonočne praznike ti pa ponudim že večjo podobo. Knjižnica že šteje danes nad 300 lepих knjig in 12 časnikov, med temi 7 iz-tisov «Slov. Gosp.» Da se je knjižnica zopet pomnožila, zahvaliti se imamo družbi svetega Cirila in Metoda ter sv. Mohorja, kateri sta nam velikodušno poslali do 50 knjig raznovrstnega berila. Udje vedno bolj marljivo prebirajo bukve in časnike, tako da je društvo večkrat že v zadregi, ker nima dovolj časnikov in knjig. Ker udje ne morejo vedno v »čitalnici« sedeti in čitati, izposojujejo si na dom in ravno v izposojevanju obstoji vesel napredek našega društva.

Lani sem vam poročal, da si je od dne 25. julija do 16. decembra izposodilo 583 oseb čez 2200 knjig in časnikov. A od te dobe do novega leta t. j. v 14 dneh se je 102 osebama izposodilo 408 knjig in časnikov. Od novega leta do 1. aprila, torej v treh mesecih je pa narastlo število izposojevalcev na 942, in število izposojenega berila na 3768. Od svojega obstanka t. j. od dne 25. julija do dne 1. aprila je društvo izposodilo 1627 osebam 6376 knjig in časnikov.

Gospod urednik, kaj pravite tem številkam? Najbrž si mislite: bere se veliko, to je res, ali je pa tudi kaj koristi? Tudi v tej zadevi vas lahko zadovoljimo; kajti ljudska olika in omika se pri nas vidno razodeva, zlasti v kozjanski župniji, kjer ima društvo svoj sedež ali ognjišče. Pred dobrim letom je zahajalo v Kozje kakih 8 «Slov. Gosp.» sedaj že do 30. Predlanskim je štela družba sv. Mohorja v naši fari 97 udov, lani 119, letos pa že 141 in vendar ne šteje kozjanska župnija več nego 1765 duš. Če si poprašal prej kakega tudi boljšega kmeta, je li Slovenec ali Nemec, odgovoril ti je: «Meni je vse eno,» ali »pri Nemcih sem Nemec, pri Slovencih pa Slovenec,» ali »jaz se ne upam nikomur zameriti«. Prašaj pa danes čisto navadnega kmetiča, to bi te debelo pogledal, češ, norčuješ se iz njega ter bi ponosno pristavil: «Slovenska mati me je rodila, dojila, gojila, slovenske matere sem sin, jaz sem Slovenec!»

Tudi v politiki je naš kmet že dobro podkovan ter se zelo zanima za deželne in državnozbornske razprave. Poznam kmeta, ki

poprej ni ničesar čital, sedaj pa vsakokrat trikrat prebere «Slov. Gospod.», tako da ga lahko na pamet zna. Po nedeljah in praznikih je v čitalnici vedno premalo prostora, tako da se utegne porušiti čitalniški pod, ker je v gornjem nadstropju. Ostudna lažnivka t. j. «vahtarca» v Celju pa je pisala nekoč o našem društvu, da le dva brezposelna delavca zahajata v čitalnico. Fej in sram te bodi, lažnivi, dobro znani dopisnik nemške «vahtarce!» Vam pa preblagi podporniki, prijatelji in udje našega društva čast, hvala in zahvala in — vesela aleluja!

S Ptujkega polja. (Skrbimo ljudem za berilo!) Ljubi »Slov. Gospodar!« Ko sem služil pri vojaki, bil sem pri nekem imenitnem častniku »purš«. Moral sem spravljati oblačila in obutele in dobro se mi je godilo. Moj gospod je bil jako ljubeznivega srca in ker je videl, kako rad čitam, dal mi je vsak večer svoje časopise, naj bi jih prebiral tudi jaz. Začetkom mi je šlo prav rodo, ker sem se le malo privadil nemščini, ko sem delal tistih par sol. Ali da gospodarja ne žalim, čital sem vsak dan nekoliko in tako zvedel marsikaj, kako se godi po svetu. Tudi kuharica je dobivala vedno novice in če jaz nisem razumel, pa mi je še ona razlagala.

Čemu pripovedujem pa to? No, vidiš, ljubi moj prijatelj, to ravnanje mojega gospodarja se mi je prikupilo tako, da sem ga cenil vedno bolj in bolj, in nikdar ne bodem zabil, kako je prav tisti častnik zakrivil, da nisem ostal celo neveden ter se še naučil marsikaj. Ko sem pa postal sam svoj gospodar, mislil sem si: Dobre zglede treba je posnemati. Naročil sem si koj »Slov. Gospodarja« ter rekel v nedeljo večer družini: »Pridno opravljajte, potem dobite novice, da zvete tudi vi, kaj se godi po svetu«. Začuden so me gledali sprva, a zdaj kadar imamo nedeljo, hitu moja družina tako pridno z delom, da zve le prej ko prej, kaj so prinesle novice. Že pred večerjo vsedejo se krog peči in jeden jim čita na glas iz »Slov. Gospodarja« od konca do kraja. Ako česa ne razumejo, vprašajo mene in prav rad jim razložim. Zato sem pa tudi ponosen na svojo družino, ker ob nedeljah ne pohajkuje ter že prav dobro vé, kaj se pravi: narodnjak biti. In če pridejo danes tisti nesrečni socijalisti med nas, dobro vem, moje družine ne dobé v svoje zanjke, kajti, poučil jo je že do dobra »Slov. Gospodar«.

Ne misli, ljubi prijatelj, da se hoče Luka danes prav pošteno bahati, — ne, želim le opozoriti in prositi vse čitatelje »Slov. Gospod.«, naj ga ne čitajo le sami, ampak naj se ravnajo po dobrem zgledu, kojega nam dajo naši nasprotniki Nemci. Kadar prečitamo novice, dajmo jih svojim hlapcem in deklam, slovenska gospoda pa kuharicam in deklam, storili bodemo s tem dobro delo za narodno stvar, a odvracali tudi družino slabe tovaršije in nevednosti. Ali jo je dobro pogodil Vaš — Borov Luka?

Iz Smarij pri Jelšah. (Naša Velika noč.) Krasno vreme v velikonočnem tednu nam je pomagalo, da smo po polju in v vinogradih že precej veliko storili in tako popravili, kar smo v tistem tednu vsled hudega deževja zanemarjali morali. V zahvalo za to so se župljani tem rajši zbirali pri božjem grobu in na veliko soboto zvečer z navdušenjem prepevali veselo alelujo v veličastni od dveh tujih in treh domačih č. gg. duhovnikov spremljani procesiji.

Posebno lepo pisanko so nam vlč. g. dekan za te praznike pripravili. Veliki četrtek predpoldne so nam popolno prenovljena dva stranska oltarja v čast sv. križu in sv. Mihaela blagoslovili, o velikonočnih praznikih gledali smo dušne pastirje v novi mašni opravi in velikonočni ponedeljek so po slovesni sv. maši stopili na prižnico č. g. Jan. Vreže iz Maribora, da so nam razložili namen našega zemeljskega potovanja in nam pokazali, kako se naj držimo Kristusa, kako se naj vselej s hvaležnostjo oziramo na zna-

menje našega odrešenja, na novi križ visoko na zvoniku. Po službi božji podali smo se vsi pred cerkev, kjer so g. dekan blagoslovili novo prav močno bakreno streho in križ na zvoniku.

Velikonočno nedeljo se je veliko strejlalo, žalibog, da ne povsod zadosti previdno. Kleinetovemu sinu v Stranjah je prst zdrobilo. —

Iz Celja. (Mokraški napad na Mohorsko družbo.) Mokraški listič »Svobodni glasovi«, ta pritepenec v slov. časnikarstvu, v katerem razklada nekaj ponesrečenih študentov svoje brezverske demokratske nazore, ki se tiska v nemški tiskarni »Celeja« in katerega izdaja slavni mokrač Rok, ta na tako čuden način skrpan spak zaganja se z nekim člankom v našo častito družbo sv. Mohorja tako samovestno, kakor bi upal s tem to družbo na mah v demokratsko družbo spreobrniti. Očita ji, da je preveč pobožna in potem razlaga in priporoča na dolgo in široko svoje od novodobnih brezverskih filozofov izposojene nazore, ki imajo namen, vero v Boga popolnoma zadušiti. V svoji navdušenosti pa ta listič čisto pozabi, da »oslovski glas ne gre v nebesa« in da se na besede pobčka, kateremu še visi zadaj kos platna, nikjer ne poslušja — k večjim med sovrstniki. Svetujemo temu Nebodigatreba naj si ti dve resnici v prihodnje zapiše za ušesa, da jih ne bode pozabil.

Razne stvari.

Domače.

(Cesarjevo potrjenje.) Presvetli cesar so potrdili postavbo štajarskega deželnega zbora, vsled katere morajo imeti na Štajarskem vsi vozovi na državnih in okrajnih cestah po noči vsaj jedno luč.

(Imenovanje.) Davčni pristav, gosp. Josip Boc, imenovan je davčnim oficijalom pri c. kr. glavni davkarji v Celju. Vrlemu narodnjaku čestitamo!

(Okrajni zastop kozjanski.) Oni ponedeljek je izvolila skupina veleposestnikov mesto umrlega dr. Lipolda Jožefa Črneliča, trgovca pri Sv. Petru pod Sv. gorami, udom okrajnega zastopa kozjanskega.

(Sv. misijon) se obhaja v Črešnjicah od dne 11.—15. aprila; v Vitanju od velikonočnega ponedeljka do bele nedelje. V drugi polovici tega meseca bode pa velik sv. misijon pri Sv. Jožefu pri Celju.

(«Obriti».) Kozjanski nem-škorčki so za Veliko noč bili vsi «obriti». «Brivec» je sicer imel z njimi veliko dela, dvoje britev se mu je celo skrhalo, vendar se mu je dobro posrečilo, četudi jim je tu pa tam prav globoko pod kožo pogledal, tem kosmatincem, ki dan za dnevom pod zastavo kozjanskega Wolfa drznejši postajajo.

(Bela zastava.) Če se bela zastava na kaki ječi za nekaj uric na strehi pokaže, se že rado po časnikih razglasi. Tudi v Šmarijah pri Jelšah so jo na cvetno nedeljo zjutraj razobesili, pa ni zginila zopet ne v nedeljo, ne celi veliki teden; še oni dan so jo mimogredoči z veseljem in ponosom gledali in bili prepričani, da ljudje tega kraja rajši obdelujejo polja in vinograde in bolj ljubijo prostost, kot «kašopihanje».

(Kozjanski «fajerberkarji») so čudni ljudje. Na veliko soboto so se skoraj cel popoldan pripravljali na procesijo Kristusovega ustajenja. Ko je pa prišel večer, se je vršila po trgu veličastna procesija; a «fajerberkarjev» nisi videl nikjer. Menda jih je kar naenkrat noč pogoltnila.

(Krasna pisanka slovenskemu narodu!) Toli željno pričakovana knjiga «Rusko-slovenski slovar» in «Kratka slovnica ruskega jezika» je izšla ter se prodaja v razločno in lepo tiskanem izvodu, ki obsega 380 strani slovarja in 88 strani slovnice, le po 1 gld. 50 kr., trdo vezan pa

po 1 gld. 80 kr. Po pošti 10 kr. več. Knjiga se prodaja le proti gotovini ali povzetju v «Goriški tiskarni» A. Gabršček v Gorici. Slovensko-hrvaško razumništvo, duhovništvo, učiteljstvo, dijaštvo itd. sezi po knjigi, da tako razširimo pot jeziku, kateri govori nad sto milijonov Slovanov!

(Prve lastovke.) Piše se nam: Prve lastovke opazile so se letos v Celju na veliki petek. Saj tako krasno vreme, kakor je bilo letos v velikem tednu, moralo nam jih je pripeljati!

(Pekerska sola.) V Pekarjih zunaj Maribora so te dni zaprli šulvereinsko nemško ljudsko solo, in g. nadučitelj Bezjak in g. podučitelj sta šla s trebuchom za kruhom. Naj se vsem nemškimi šolam tako zgodi ondi, kjer jih ni treba! Sicer pa slava pekarskim in lembskim Slovincem do tega toli vrednega uspeha!

(Velikanska tatvina.) V noči dne 5. aprila je na Pragarskem zginilo 5 poštah zavirkov, v katerih je bilo okoli 8000 gld. Ogerski poštni uradnik trdi, da jih izročil avstrijskemu, kar pa ta odločno zanika. Bržčas je denar kdo ukradel že v Budapešti. Z vsó zadevo se seveda že bavi sodnija.

(V Hajdinju pri Ptujju) so v torek v veličastnem sprevodu spremili k večnemu počitku č. g. Antona Drozga, vpokojenega kaplana, ki je na velikonočno nedeljo opoldne po dolgi mučni bolezni mirno v Gospodu zaspal v 60. letu svoje dobe. Kako priljubljen da je bil rajniki pri svojih duhovnih bratih, je pokazal dan njegovega pokopa, ko ga je spremljalo na pokopališče 23 gospodov duhovnikov iz domače in iz drugih dekanij. V prelepih, v srce segajočih besedah so mu preč. gosp. ptujski prošt govorili »zadnji pozdrav«. Gospod Anton, naš dvakratni dušni pastir, počivajte v miru! — Hvaležni Hajdinjčani.

(Grozno smolo) je imel pri občinskih volitvah na Teharjih Koštomaj Tinč. Upal je, da pride vsaj v odbor, če že ne za župana, a vse mu je spodletelo. Iz jeze čez to nezgodo začel se je pretepati, nasledek tega je kopa tožb, katere mu ne obetajo nič dobrega.

(Da se dvema gospodarjema) ne more ob enem služiti, prepričati se je moral Jurij Lemež, gostilničar v Celju. Odtegnil se je namreč iz raznih ne posebno tehtnih razlogov volitvi na Teharjih. Na to so pa njegovi slovenski gostje iz dovolj tehtnega razloga sklenili ogibati se njegove gostilne, kakor drugih nemških gnezd.

(S Krete domov.) Dne 13. aprila so odpotovali naši vojaki iz Kaneje na Kreti v domovino. Že zjutraj zgodaj se je zbralo lepo število mestnih prebivalcev na mestnem trgu, da se poslové od avstrijskih vojakov. Ob deveti uri se je zbralo vse ondoto vojaštvo, in kontreadmiral Hinke je imel daljši nagovor na častnike ostalih držav. Častnikom in vojakom avstrijskim je prebivalstvo podarilo veliko množino šopkov in vencev. Ob 3. uri so se vkrcali na ladijo »Aurora«. Spremljala jih je ladija »Dunaj«. V jednom tednu pa bodo v Trstu.

(Spomenik v tujini.) Dne 6. decembra je v Sudi na Kreti umrl Karol Wagner od 87. pešpolka, rojen na Spodnji Polskavi. Njegovi tovariši so mu kupili pri Greinu v Gradcu nagrobni spomenik, visok blizu 3 metre. Spomenik je Grein te dni že odposlal na Kreto.

(Požar.) Dne 4. aprila ob 3. uri zjutraj je v Početrtku začelo goretí s slamo krito poslopje Eme Plevnikove. Zgorela je samo streha, ker so gasilci bili koj na mestu. Požarja je kriv posestničin brat, Valent Plevnik, viničar v Kostivnici, ki zdaj že svojo zlobnost premišljuje za ključem.

(Umor v ječi.) Dne 2. aprila so našli zjutraj v jetnišnici v Kozjem v svoji krvi ležečega, mrtvega jetnika. Mož, okoli 70 let star, iz Hrvaškega doma, je imel pet velikih ran na glavi. Umoril ga je, kakor se sumi in sodi njegov sojetnik — požigalec, iz strahu, da umorjeni ne bi izdal neke skrivnosti, ka-